

2020

ADVENT

Napi elmélkedések
2020. november 29-től december 24-ig

A vasárnapi elmélkedéseket az
„Érted vagyok” folyóiratból vettük át.

Bokor Közösség, 5-ös régió

Bevezető gondolatok

Sokféle várakozás van. Most a názáreti Jézus megszületésére emlékező várakozás, az advent kezdődik el, a történelemben kb. a 2020. alkalommal. Vannak ennél jóval kisebb jelentőségű várakozásaink. Van, aki egy interneten megrendelt cipőre várakozik, egy iskolai dolgozat eredményére, az orvosnál hetekkel korábban lefoglalt időpontra vagy a kisbaba első tejfogának megjelenésére. A várakozásaink módja is sokféle. Van, aki nyugtalan, türelmetlen, siettetné az időt, már csak arra az egy várakozásra tud gondolni. Van, aki tudomásul veszi, hogy az időt nem lehet siettetni, s a várakozás közben teszi a dolgát, mint rendesen, sőt, van, aki el is felejtkezik a várakozása tárgyáról, s az utolsó pillanatokban kezd kapkodni, hogy mégis felkészült legyen az eseményre.

Az idei adventünket rendkívülivé teszi a járvány. Sikerül-e megúszni – forog sokunk fejében –, és ha mégis elkapom, milyen következményei lesznek?

A bezárkózás próbára teszi az emberi kapcsolatainkat is. Legyen az adventünknek tudatos programja a barátságaink, rokoni szálaink ápolása! Ne hagyjuk, hogy a személyes találkozások elmaradása miatt a kapcsolataink kihűljenek! Az internet kiváló lehetőségeket kínál a videó-beszélgetésekre. Használjuk ki!

Tavasszal, az első hullámában kiürültek a templomok. Már lehetett hallani, hogy a nyári „járványszünetben” jóval kevesebben mentek vissza a templomokba. Lehet, hogy a megváltozott helyzet egy megújulást fog generálni az Egyházban? Reménykedjünk.

Ugyanakkor különleges lehetőségeket is hozott a templombezárás. Bővült az internetes miseközvetítések választéka. Szájról szájra terjedt a híre egy-egy mélyebb lelki elmélyülést adó misének.

Testvérem, aki ezt a kis füzetet kezvedbe veszed! Kívánom, hogy az idei adventben – és azon túl is – találj meg a Teremtőre való ráhangolódás számodra legalkalmasabb módját, s ebben segítsenek az itt olvasható elmélkedések.

Balogh Laci, Debrecen

„Legyetek éberek!”

„Vigyázzatok, virrasszatok...!” Aki virraszt – az nem alszik. Aki nem alszik, az ébren van – éber. Ebben a példabeszédben is idegenbe készül a ház ura, szolgálira bízva mindenét, és a kapusnak meghagyja, hogy virrasszon. Akárcsak a talentumok példabeszédében, itt is Jézus az, aki számunkra „idegenbe” – az Atyai házba készül, és az akkori és mindenkori tanítványaira bízva mindenét. „Alvás” közben a talentum nem kamatozik. Ébernek kell lenni ahhoz, hogy észrevegyem a lehetőségeket a szeretetre. Aki „alszik”, azt sodorja az élet, a világ, nincs jelen a saját életében, döntéseiben. Jézus a tudatos életre szólít fel minket. Éber legyen a tudatunk és a szívünk. A keleti spirituális utak tanítanak a tudat éberségéről – a kereszténység inkább a szív éberségéről. Azt gondolom, mindkettőre szükség van.

A *keleti mesterek* évezredekken keresztül tanítottak a tudat éberségére, a legtöbb ember tudati szempontból mégis tompa. Hiába van fizikailag ébren, tudatilag alszik, elsősorban az érzékfeletti világ valósága felől nézve. A tudati éberség – tanításuk szerint – azt jelenti, hogy az ember felébred ebből a tudati tompaságból, legyőzi a „maját” (amely azt mutatja, hogy az általam tapasztalt valóság a teljes valóság), felismeri a teljes valóságot, és élő-tudatos kapcsolatba kerül az érzékfeletti. Felismeri a világban és önmagában a szellemi, az isteni.

A *keresztény misztikában* inkább a szív ébersége kapott nagyobb hangsúlyt. A tudat ébersége önmagamra fókuszál: tudatosítom magamban mindazt, ami a külvilágban és bennem történik, és azokat a gondolatokat, érzéseket, amelyek ezekhez kapcsolódnak: *jelen vagyok önmagam és a világ számára*. A szív ébersége esetén a fókusz a másik emberen van: mit érez a másik, mit él meg, miben tudok neki segíteni, hogyan kerülhetek közelebb a másik ember szívéhez: *jelen vagyok a másik ember számára*.

„Legyetek éberek...” – legyetek jelen, mert az Isten az örök jelen. Vele csak a jelen pillanatban találkozhatok. A múlt – már nincs, a jövő – még nincs, csak a jelen – *van*. Az ember sokszor úgy érzi, Isten elrejtőzik, elérhetetlen távolban van. De Isten nem rejtőzik el, bár nem is mutatja meg magát nyilvánvalóan, hanem jelez. Jeleken keresztül mutatja meg magát – ezért fontos a jelenlét, ami több, mint az „itt és most” megragadása. Az igazi jelenlét *figyelem* az isteni jelekre. Észre kell vennünk a jeleket, meg kell nyílnunk a jelek befogadására. A jelen pillanat az időből az időtlenbe vezető kapu. Hiába van Isten-kereső ember és ember-kereső Isten, ha nem vagyok jelen, nem vagyok rajta a jel-en. Isten mindig jelen van – de számomra csak akkor elérhető, ha én is jelen vagyok.

Egyszer megjön a ház ura – nehogy alva találjon minket!

Mikloviczné Panni, Nőtincs

"Amit meg nektek mondom, mindenkinek mondom: Virrasszatok!" (Mt 13,37)

- Mennyire vagyok éber?
- Mire? Kire figyelek a legjobban?
- Mik a fix pontok a jövőmben?

[Angel]

„...rögtön a nyomába szegődtek.”

Az idén az adventi hétköznapi sora András apostolnak, Péter testvérének ünnepével kezdődik. Meghívásuk történetéből a „rögtön” kifejezés volt meghatározó számomra. Nem azért, mintha addig nem lett volna tanítvány, hiszen Keresztelő János követője volt, de most korábbi mestere útmutatása szerint és Jézus hívására azonnal magasabb szintre lépett az elköteleződés útján. Mindent odahagyott, és csatlakozott hozzá.

Az advent („magyarul: „eljövetel”) az idén talán azt jelenti a számunkra, hogy eljött az ideje, itt van az ideje előbbre lépni az elköteleződés útján! Bár valószínűleg eddig is tanítványok voltunk, igyekeztünk Jézust követni és tanúságot tenni róla, most több szempontból is fejlődhetnénk.

Fontossági sorrend állítása: Átgondolhatnánk, hogy vannak-e olyan tevékenységek az életünkben, amelyek ugyan szükségesek és értékesek, mint Andrásnak a halászat volt, de az apostoli munka érdekében kevesebb időráfordítás is elegendő volna rájuk. Így nem csupán a maradvány idők jutnának sokszor Jézus ügyére.

Halogatás helyett azonnali cselekvés: Sokszor érezzük azt, hogy jóvátehetetlenül, visszafordíthatatlanul elmúlik az a pillanat, s már nem jön vissza, amikor valamiért szólnunk kellene, valami jót meg kellene tennünk. Próbáljunk meg a bennünk megszólaló sugallatra „rögtön” indulni, nem halogatni, megtenni a szükségeset!

A küldöttség tudatának felszítása: András apostol egész életét az örömhír szolgálata jellemezte. Örményországba, Kurdisztánba vitte el az Örömhírt, amelyek nehéz terepnek számítottak. A „szívbeli hitet szájjal megvallani” és vértanúságával megpecsételni. Jó lenne hozzá hasonlóan minden lehetőséget és alkalmat felhasználnunk, hogy továbbadhassuk megtalált kincsünket.

Csíky Lajcsi, Budapest

„...mert a Föld tele lesz az Úr ismeretével!”

Izaiás próféta jövendölése olyan világnak mutatja be a messiási kort, amelyben megszűnik minden bántás az emberek és az állatok között, sehol nem ártanak és pusztítanak többé, megszelídülnek az élőlények. A gondolkodó ember számára ez utópia, hihetetlen mese.

Pedig Jézus azt állítja, hogy ő az Isten Országával olyan világot hozott el, indított el az emberek között, amely a feltétel nélküli szeretet világa. Persze a történelem nem azt mutatja, hogy ez egyre jobban bontakozna, valósulna, sőt sokszor azok sem értették meg, azok sem szolgálták ezt az ügyet, akik követőinek mondták magukat.

Ettől függetlenül Jézusnak a mai evangéliumi részben elhangzó hálaimája hatalmas optimizmusról árulkodik. A „kisderek” tudják felfogni az ő üzenetét az irgalmas és feltétel nélküli szerető Atyáról és az ellenségszeretelig is eljutó emberről. Az okoskodás nélküli bizalom és elfogadás, a gyermeki hit az, ami segíthet éleszteni bennünk azt a reményt, hogy nem lehetetlen a messiási kor eljövetele már itt a Földön: Jézus szellemében, az ő erejével eszközei lehetünk az emberek közötti igazságtalanságok megszüntetésének, és az erőszak, az egymást bántás megfékezésének, az emberek „megszelídítésének”.

Mindez természetesen csak akkor és azért válhat valóra, ha a próféta szavai szerint „a Föld tele lesz az Úr ismeretével”. Ha Jézus követői magatartásukkal, szavaikkal tanúságot tudnak tenni az „igaz” Istenről, a szerető Atyáról.

Erősítsük meg ma a hitünket abban, hogy nemcsak a karácsony, hanem a messiási, mesés kor eljöveteléhez is hozzá tudunk járulni egy kis lépéssel mindnyájan! Ma mit tehetek, tettem ezért?

Csíkyné Edit, Budapest

A második kenyérszaporítás

Nagy sokaság jött hozzá. Hoztak magukkal sántákat, bénákat, vakokat, némákat, meg sok más beteget, és a lába elé tették őket. Valamennyiüket meggyógyította. Azon gondolkodom, hogy azt tudjuk, hogy nem a gyógyítás volt Jézus küldetése, de mégis meggyógyította valamennyiüket. Miért tette? Sajnálatból? Bizonyítani akarta, hogy erre is képes? Hogy Isteni hatalma van? És ez már a második alkalom volt, hogy meggyógyította és megetette őket, vagyis megadta a mindennapi kenyerüket. Hogy is van ez? Hiszen a mi családjunkban és környezetünkben is vannak súlyos betegek, és ha baj van, mi is fohászkodunk Istenhez és kérjük a gyógyítást. Van, aki meggyógyul, van, aki nem. Van, aki túléli, van, aki nem. Pedig Jézus meggyógyította valamennyiüket. Sok-sok kérdésre keressük a választ. Miért? Talán találunk is valamilyen választ, de lehet, nem is kell. Hiszen a hit és a bizalom van bennem, hogy ha bénán, vakon, sántán, némán vagy betegen is, de bejuthatok a mennyek országába. Add Uram, hogy ez valamennyiünknek sikerüljön! Amen.

Habos Gábor, Érd

Bízzatok az Úrban, mert az Úr a mi kősziklánk mindörökre

Jézus sokszor tanít példabeszédekkel és hasonlatokkal azért, hogy könnyebben elvezesse az embereket a megértésre és a helyes útra.

Máté evangéliumának 7,24-27 részében arról olvashatunk, hogy Jézus mennyire fontosnak találja, hogy mi tartalmazza életünk alapját és mire építkezünk.

Aki hallgatja az Ő szavát és tettekre is váltja azokat, azt ahhoz az okos emberhez hasonlítja, aki a házát sziklára építette. A szikla pedig egy olyan stabil alap, amin az élet megpróbáltatásai nem vesznek erőt.

Jézus úgy folytatja, hogy aki pedig homokra építkezik, vagyis csak hallgatja az Ő szavát, de nem váltja tettekre, annak az élet viharai erőt tudnak majd venni rajta.

Szabad akaratunk miatt a döntés a mi kezünkben van. Döntsünk hát a sziklára építkezés mellett és legyünk az ige cselekvői is, ne csak hallgatói.

Habos Tomi, Érd

Azon a napon a vakok szemei látni fognak

Ez az Evangéliumi rész ilyen formában csak Máténál szerepel. Számomra felvet néhány problémát.

Abban a korban a vakokat családtagjuk vagy ismerősük kikísérte reggel arra a helyre ahol koldulni szoktak, este pedig hazasegítették.

Ha ez a két vak követte Jézust, és kiáltoztak:

"Könyörülj rajtunk Dávid Fia! "

Tudjuk, hogy a vakok leginkább a fülük segítségével tájékozódtak. Ha kiáltoztak, hogy hallhatták a körülöttük lévő neszeket?

De ha elemzés helyett, úgy tekintünk rá, mint az utókornak szánt példázatra, elgondolkodhatunk, hogy mi, a "testi, lelki gondjainkkal" elindulnánk-e Jézus után, bízva abban, hogy meg tud gyógyítani?

Az utolsó két vers teljesen emberi. Hiába parancsolja meg Jézus, hogy ne szóljanak senkinek, nem tudják megállni, hogy szét ne kürtöljék. De hát ilyenek vagyunk. Ha valami jó történik velünk, azonnal el kell, hogy mondjuk valakinek.

Bódi Bernadette, Érd

Zs 146;

ALLELUIA. Dicsérjétek az Urat, mert jó neki zengeni, gyönyörűség hirdetni Istenünk dicséretét.

Mt 9,35

„Jézus bejárta az összes várost és falut. Tanított a zsinagógáikban, hirdette az ország örömhírét, és meggyógyított minden betegséget és minden gyengeséget.”

Különböző nehézségek kerülnek elő mostanában az életünkben. Ha nem is kerekedik fölénk, de nehezítik az életünket. Ebben a helyzetben felüdítő volt a fenti igeverseket olvasni.

Szeretnénk minél többet tudni arról, hogy mi történik életünk után a mennyben.

Olyan emlékezetem van – de most a szentírásban nem találtam meg –, hogy az angyalok Istent dicsérik a mennyben. Miért akarnánk mást, mint amit az angyalok tesznek?

Ez a mai első passzusunknak csak a kezdete, de elengedhetetlen kezdete. Áldom és dicsérem az Istent, hogy megteremtette és törvények alkotásával élhetővé, fenntarthatóvá tette a világunkat. Áldom és dicsérem, hogy megismerhettem, megváltozhattam, általa életre szóló, értékes barátságokkal halmozott el.

Ha itt megállnánk – bármily csodálatos –, azt hiszem, könnyen a köldöknézés bűnébe esnénk. De van evangelion, és Máté leírja, mi következhet abból, ha hálát adunk és dicsérjük ezért a nagy jóért Urunkat. Útra kell kelnünk, mert a köldöknézésből nem adódik tovább az örömhír. Nem spóra, hogy kiszabadulva termékenyítsen, hanem hivatásunk legfőbb célja, hogy ki-ki talentumait hasznosítva járja be az összes várost, vagy gyógyítsa a betegséget, vagy a gyengeséget, de tetteivel is hirdesse az örömhírt.

Kérdéseim:

- Megtaláltad a harmóniát az égiek dicsérete és az örömhír aktív hirdetése között?
- Ha szükséges, felveszed a hétmérföldes csizmát, hogy megkeresd az örömhírré szomjazókat?
- Felismerted talentumaidat, hogy mivel tudod Atyánkat szolgálni?

Vágó Laci, Érd

Víz és Szellem

A legtöbb bibliafordítás és a hagyomány is keresztelőnek nevezi Jánost. A régebbi fordítások azonban a „bemerítő” vagy az „alámerítő” jelzőt használják vele kapcsolatban. Lehet, hogy kukacskodásnak tűnik ez a játék a szavakkal, de úgy gondolom, hogy a „bemerítkezésnek” sokkal erősebb jelentése, üzenete van, mint a „keresztesnek”, különösen, ha a mai kor katolikus gyakorlatát nézzük.

A bemerítkezés a gyakorlatban nemcsak pár csepp szentelt vizet és olajos vattát jelentett, hanem tényleges víz alá merülést, a levegő hiányának, a fulladásnak a kínzó érzését, majd a felbukkanás és az újra lélegzés katartikus örömét. A régi ember halálát és az új ember ébredését.

János és Jézus küldetése nagyon hasonló volt. Az evangélium ezt írja Jánosról: „Azt mondta nekik, hogy változtassák meg azt, ahogy gondolkodnak, és ahogy élnek, merítkezzenek be, hogy Isten megbocsássa a bűneiket.” Úgy gondolom, nagyjából Jézus is ezt szerette volna: bűnbánat és gondolkodás átalakítása. Mi akkor mégis a lényeges különbség?

János célja annyi volt, hogy akik hozzá mentek a pusztába, megbánják bűneiket és szülessenek újjá, viszont Jézus célja ezen túlmenően az volt, hogy a hozzá térők értsék meg, hogy ők is az Atya gyermekei. Ez sokkal többet jelent, mint az „egyszerű” bűnbocsánat: ez az Isten köreibe tartozást jelenti.

Talán ez a vízben, illetve a Lélekben való bemerítkezés, alámerítkezés közötti különbség. A vízben megtisztulunk, hálások leszünk Istennek a megbocsátásáért, a Lélekben elmerülve azonban azt élhetjük át, hogy részei vagyunk az Istennek, és Ő része a mi életünknek.

János ezt még nem tudta. Lehet, hogy még nem tapasztalta meg Istennek ezt a mindent és mindenkit körülölelő szeretetét. Jézus viszont ebből a szeretetből táplálkozott egész életében, és azt szerette volna, ha minél több ember megtapasztalja, megérti, hogy mindannyian az Atya gyermekei vagyunk.

Talán a mi küldetésünk, feladatunk is ez: segíteni másoknak, hogy bele tudjanak merülni Isten Szellemébe! Tudjunk úgy élni, olyan példát mutatni a tetteinkkel, szavainkkal, szeretetünkkel, hogy abból ne csak azt lássák, hogy ezek jó emberek, becsületes emberek, hanem azt is, hogy részei vagyunk valami Isteninek!

Schaul Árpád, Sopron

„Jézus Krisztus az (Isten fia) jó hírének kezdete.” (Mk 1,1)

- Mennyire szeretem a jó híreket?
- Mennyire költöm másnak jó hírét?
- Hol kezdődik nálam a jó hír?

[Ange!]

Mi könnyebb, azt mondani: „Bocsánatot nyertek bűneid”, vagy azt: „Kelj fel, és járj”?

Jézus isteni hatalmának egyik sokat emlegetett megnyilvánulása. Az Atya által küldött Jézus megbocsáthatta az ember bűneit. Számomra most azt a kérdést vetette fel ez az evangéliumi rész, hogy mi emberek, vajon könnyen – szívből jövően – kimondjuk-e, hogy megbocsájtunk a másiknak. De nem is kellene kimondani, csak egyszerűen megtenni, úgy tenni, hogy a másik érezze: nincs harag? Igen, csak hogy a megbocsátásnak talán előfeltétele a bocsánatkérés... Vagy elegendő néha az is, ha olyan gesztusokat teszünk, úgy közeledünk, hogy a másik érezze a jobbítási szándékunkat? A valódi bocsánatkéréshez viszont kommunikálnunk, beszélnünk kell egymással. Őszintén. Másképp nincs is értelme.

Ma, amikor emberi kapcsolatainkat a járványügyi körülmények sokszor a virtuális térbe számúzik, bizony nagyon fontos, hogy milyen az a kapcsolat, amelyet fenn tudunk tartani az elektronikus vívmányaink segítségével. Mert ott bizony nehezebb egy félrecsúszást kiegyenesíteni. A kérdés, hogy meg kell bocsátanunk, nem is kérdés, hisz' Jézusunk ezt tisztán és világosan meghagyta számunkra! Még bocsánatkérés nélkül is. Vélhetően az idei karácsonyunk a húsvéthoz hasonló „bezárkózós” ünnep lesz, nem tudunk szeretteinkkel, testvéreinkkel széles körben személyesen osztozni benne. Csak szűk családi körben tudjuk lélekben „lerendezni” ezeket a függő ügyeinket, hiszen ünnepeljük az Emberfia születését, aki a Mennyei Atyától ezt a parancsot hozta: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! Nos, meg tudunk bocsátani önmagunknak? Akkor...

Ekler Attila, Érd

Szűz Mária szeplőtelen fogantatása

Abban az időben Isten elküldte Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz, aki jegyese volt egy férfinak, a Dávid házából való Józsefnek. A szűz neve Mária volt. Az angyal belépett hozzá és így szólt: „Üdvöz légy, kegyelemmel teljes! Az Úr veled van! Áldottabb vagy te minden asszonynál!”

Mária szabad, önálló ember, akit megkérdez az Isten, és aki teljes felelősséggel válaszol. Isten most is megkérdezi őt, amikor pedig úgy óhajtja az igent, a beleegyezést, mint még soha, hiszen évezredek óta készítgeti ezt a percet. A döntést rábízta egy lányra, a megvalósulást tőle teszi függővé: nem, nem kényszeríti még most sem, önmagára való hivatkozással, az elmúlt és eljövendő nemzedékek üdvéért. A válaszon múlik az emberiség további sorsa: eljön-e belátható időn belül a Megváltó vagy tovább kell rá várni az emberiségnek, akár évszázadokon, évezredekken keresztül? Mária csak egy tétova kérdést tesz fel: hogyan történhet meg ez? Az angyal pedig csendben vár: nem sürgeti Máriát, nem várja el az azonnali “igent”. A felelősségteljes válasz pedig szinte azonnal megérkezik: Mária elfogadja az Úr hívását, ezzel a legtöbbet teszi a jövőért.

Észreveszem-e, ha az Úr szól hozzám?

Tudok-e ilyen határozottsággal dönteni?

Mennyi “gondolkodási időt” kérek a válaszadáshoz?

Tudok-e “igent” mondani a hívásra?

Tudok-e ilyen tapintatosan, türelemmel várni az általam megszólított másik ember válaszára?

Frank Tibor, Érd

" Akik az Úrban bíznak, erejük megújul"

Jézus szavai egy a teremtéshez, a teremtetett világhoz és az élethez való, a megszokottól teljesen eltérő viszonyt ajánlanak.

Ez az újfajta viszony nem az erőszakon, a birtokláson és a megszerzésen alapul.

Mert ezek a törekvések ahhoz kellenek, hogy a világot a saját énünk kiterjesztésévé tegyük.

Ezek az erők tartják fenn és működtetik az „evilágot”.

Csak az tud szelíd és alázatos lenni, aki ténylegesen és érzelmileg sem az „evilággal” bajlódik, hanem elsősorban az Isten Országát keresi.

Egyes spirituális tradíciók tanításai szerint (pl. ilyen a buddhizmus is) nem léphet komolyan szellemi útra az, akinek nem tört még meg az „evilág”-ba vetett hite. Nem fáradt még bele végletesen az én-kiterjesztést szolgáló mesterkedésekbe. Nem jött még rá azok hiábavalóságára.

Mert nem törekedhetünk egyszerre két ellentétes irányba.

Megvilágosodás élményt – erős egységélményt – Istenélményt átélők arról számolnak be, hogy az életük egyszerűbb, gördülékenyebb, könnyedebb lett.

És hogy mi segíti a viszonyunk megváltoztatását? Azt gondolom, annak az útja a mélyen átélt személyes életen át vezet. És az is biztos, hogy ami embernek lehetetlen, az Istennek lehetséges.

Orbán Ági, Felsőzsolca

„Én megsegítelek - így szól az Úr, a te megváltód.”

Szentírási szövegünkben Máté evangélista Jézus szavait idézi, amint a sokaságnak beszél arról, hogy kicsoda János. A Keresztelő bemutatása a népnek közvetlenül kapcsolódik ahhoz a situációhoz, amelyben Jézus – válaszul János kérdéseire: „te vagy-e az, aki eljövendő, vagy mást várunk?” – önmagáról tett tanúságot néhány perce: „a vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak, és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangélium hirdettetik; és boldog az, aki én bennem meg nem botránkozik.” (Mt11, 4-6.). E válasszal Jézus megerősíti hitében a fogságban elbizonytalanodott prófétát, egyszersmind felhasználja az alkalmat, hogy saját isteni küldetését összekapcsolja a Jánoséval, azaz világossá tegye a nép előtt a hol rajongással, hol gyanakvással fogadott, de mindig csak felszínesen értett bűnbánati prédikátor üdvtörténeti szerepét. Jézus azt nyilatkoztatja ki hallgatóinak, hogy János Isten követője, a Messiás prófétai előfutára, aki az utat készíti neki, a Krisztusnak (Mt11, 10). De azt is hangsúlyozza, hogy „csak” készíti az utat, de nem maga az út, – amit azzal fejez ki, hogy az emberek között a Keresztelő a legnagyobb, Isten előtt azonban a legkisebb keresztyén is nagyobb nála (Mt11, 11), mert „a próféták és a törvény” korszaka lezárul Jánossal (Mt11, 13), és az evangélium ideje következik. „János olyan, mint valami határvonal a két szövetség, az Ó- és az Újszövetség között” – írja róla később Szent Ágoston is –, „személyében az Ószövetséget ábrázolja, de már az újat hirdeti. Mivel az Ószövetség képviselője, azért öregtől születik. Mivel pedig az újat hirdeti, azért már anyja méhében prófétává lesz.”

Figyelmet érdemelhet számunkra a textus utolsó sora – „akinek van füle a hallásra, hallja.” –, amely immár a kinyilatkoztatás természetéről és az ige megértésének feltételéről beszél. Arról a belső hallásról, amely képessé tesz minket az isteni igazság megsejtésére; amely hallásképesség azonban, bár maga is kegyelmi ajándék, nem mentesít minket Isten ígéjének megértő-értelmező munkájától.

Berta Erzsébet, Debrecen

A nép konoksága

Ránk, emberekre jellemző, hogy véleményt mondunk egymásról. A viselkedésünkről, cselekedeteinkről, a velünk történeteinkről. A dolog másik oldala, hogy szeretnénk is ezeknek a véleményeknek megfelelni. Szeretnénk, ha embertársaink nem mondanának rólunk rosszat, ha nem beszélnének a hátunk mögött. Végül is: szeretnénk embertársaink "szájának" megfelelni. A szentírási példa mutatja, hogy sokszor ellentmondó dolgokat képvisel a tömeg. Minden cselekedetben hibát talál. Nem jó, ha a tömeg véleményének akarunk megfelelni. Próbálkozhatunk vele, de lehetetlen. A "nép" az egyedi megoldásról, az áldozathozatalról, a keskeny útról le akar terelni. Kritikájával a "széles" út felé vezet. Ezáltal próbálja kollektív lelkiismeretét is menteni. Ha az elűtő viselkedést beolvasztották, az általános, a tömegviselkedés lesz a mérvadó, még ha erkölcstelen is az.

Hívő, Jézust követni akaró ember számára nem lehet kizárólagos cél az embertársaink elismerő véleményének elnyerése. Ezeket a véleményeket mindig befolyásolják az aktuális történések, az aktuális ideológiai áramlatok.

A mi utunk a keskeny út, amit meghatároz az örök, isteni törvény.

Baloghné Berényi Rita, Debrecen

Illés ismét eljön

"Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?"

Jézus így felelt: Illés ugyan eljött már, de nem ismerték fel, és azt tették vele, amit akartak!"

A tanítványok összezavarodtak.

Hitük szerint Illésnek vissza kell jönnie, mielőtt Isten uralma elkezdődik a világon.

Illés a feladatát elvégezhetette, a Keresztelő is ugyanúgy.

Vajon én földhöz ragaszkodott lévén észreveszem-e a meglepetések Istenét?!

Meg tudom-e különböztetni a jó embert a gazembertől?

Vagy elfogult vagyok-e a saját döntéseimben?

Sem a Keresztelő, sőt Jézus sem kapott biztos visszajelzést....

Add Uram, hogy kapjak segítséget döntéseimben!

Kéthelyi Marika, Budapest

Messiásvárás

Mindnyájan várjuk a messiást, aki majd megváltja az életünket, várjuk azt a pillanatot, amely jóra fordítja az életünket, és megoldja a bajainkat. Így várták a messiást, a megváltót a zsidók is. Amikor Keresztelő János megjelent, örültek, hogy végre jött valaki, akiben bízhatnak, akiben hinni lehet, akit követhetnek. Majd ő biztos megoldja a gondjaikat, hiszen ő a Messiás, vagy legalább is egy próféta, akit olyan régen vártak. Nagy csalódás volt nekik, hogy Keresztelő János csak a „pusztába kiáltó szó”, aki csak azért jött, hogy „egyengesse” az Úr útját.

Ma már tudjuk, hogy ez az út nehéz és nagyon hosszú lesz. Valahogy úgy, ahogy mindnyájunk élete, a napi életünk hosszú és fáradságos, és egy ilyen hosszú és fáradságos út vezethet el a megváltáshoz. Ez az út elsősorban nem fizikai értelemben hosszú, hanem sokkal inkább lelkiileg. János is elsősorban a bűnbánat hirdetésével, a lelki felkészüléssel egyengette az Úr útját, hogy ha eljön a Messiás, nyitott szíveket és lelkeket találjon.

És milyen a mi lelki felkészülésünk? Mit értünk ezen a felkészülésen? Azt gondolom, hogy éppen ideje belenézni abba a tükörbe, amelyben megláthatjuk a valódi arcunkat. Ne szépítegessünk, ne takargassuk a valóságot sokrétegű álarcokkal, hanem fogadjuk el a tényeket, tegyük le, amit le kell tenni: bűneinket, rossz, de már bevett szokásainkat. Ne féljünk elhagyni látszólagos biztonságot kínáló komfortzónánkat, és lépünk a változás, az újjászületés útjára!

Az Advent mindnyájunk számára a várakozás, a készülődés ideje. Mi is várjuk a Messiás eljövetelét, a kis Jézus születésének ünnepét, a Karácsonyt, de várakozni csak akkor érdemes, ha közben felkészülünk az ünnepekre, és nemcsak a környezetünket, lakásunkat készítjük elő, hanem a lelkünket is.

Gondoljuk át, mit jelent nekünk és családjainknak a Karácsony, mi fontos az ünnepekben, és tegyük meg mindent, hogy a Karácsony tényleg a szeretetről szóljon! Az Advent ideje legyen a lelki felkészülés és a jó cselekedetek ideje, hiszen így várhatjuk legjobban a Messiás eljövetelét.

Bidló András, Sopron

„Ez volt kezdetben az Istenhez (szóló).” (Jn 1,2)

- Mikor szólítom meg Istent? Miért?
- Honnan számítom a kezdeteket? Melyekét? Milyen alapon?
- Mennyi élet van bennem?

[Angel]

„Az Úré a föld, és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók...”

Nagyban meghatározza azt, hogy hogyan éljük mindennapjainkat az, ahogyan a világra tekintünk.

Egy ellenséges közegnek tekintem-e a világot, amitől meg kell védenem magam? Vagy egy olyan barátságos élettérnek, ahol újabb és újabb lehetőségeket rejt számomra az élet?

Akármerre nézünk a világban, egyértelművé válhat számunkra, hogy a boldogság, a teljes élet semmiképpen nem a körülményektől, hanem sokkal inkább a világlátástól, hittől, egy fajta belső egyensúlytól, harmóniától függ.

A zsoltárban olvastuk: „az Úré a föld.” Mi használhatjuk, gazdái lehetünk a környezetünknek, de az Övé a föld, és minden lakója. A végtelenül gazdag és szerető Atya mindent megad nekünk, amire szükségünk van. A teremtet világot használhatjuk, de nem birtokolhatjuk, még kevésbé irányíthatjuk azt.

„Ki mehet föl az Úr hegyére?” – Ki méltó erre? Az ember alapvető igénye az Isten közelségének keresése. Abban biztosak lehetünk, hogy Jézus felment az Úr hegyére, és reményünk van arra, hogy a Benne bízó, Őt követő nemzedék tagjaként mi is eljuthatunk az ő nyomában.

„Emeljétek föl fejeteke, ti kapuk, emelkedjétek föl, ti ősi ajtók!”

Advent különös ideje az ajtónyitásnak, kapuk feltárulásának, hogy behívjuk életünkbe Jézust, a királyt. Hívjuk szívünkbe Őt, hogy uralkodhasson bennünk, és mindent meghatározhasson, szándékainkat, hitünket, tetteinket!

Csak ott lesz igazán ünneppé a szeretet ünnepe, ahol beengedik Jézust, és készek a változásra.

Add Uram, hogy a mi családjainkban így legyen! Amen.

Némethné G. Kriszti (Sziget közösség)

Példabeszéd az engedetlen testvérekről.

„Mit gondoltok? Egy embernek két fia volt. Elment az elsőhöz és így szólt: fiam, menj ki ma dolgozni a szőlőbe. Megyek uram, felelte, de nem ment ki. Elment a másikhoz és őt is megkérte. Nem megyek, felelte, később azonban megbánta és kiment. Melyik teljesítette a kettő közül atyja akaratát?.....”

Jézus a példabeszédet a főpapokhoz és a vénekhez intézte. Az apa, az Atya. A fiak – itt – a vének és a főpapok, akik Jézust kérdéseikkel sarokba akarták szorítani.

Mit mond számomra a példabeszéd?

Bennem azt a gondolatsort indította el, hogy hogyan viszonyulok én a kérésekhez.

„Fiam, menj ki ma dolgozni a szőlőbe!” – halljuk a kérést. Számomra ez kérésnek hangzik. A ma azt sugallja, hogy ez váratlan, hirtelen feladat, most van szükség a segítségre.

Nem szeretem az ilyen kéréseket. Előre tervezek, a váratlan kérések, változások megzavar-
nak, bár az évek múlásával és a gyerekeknek köszönhetően nagyfokú rugalmasságra tettem
szert.

Hirtelen ígérni sem szoktam, szeretem előtte átgondolni a vállalásom, hiszen azt be is kell
tartani. Rendszerint be is tartom és az időből sem szoktam kifutni. Ezért aztán a hirtelen
kérésekre a válaszom gyakran a nem. A válasz után aztán elkezdek gondolkodni, hogyan tud-
nánk megoldani, nekem kell-e megoldani, van-e más megoldás is. Erről a kérdésről, kérésről
családon belül különbözően gondolkodunk és feszültségeink is adódnak ebből.

Az, hogy megígérek valamit és nem tartom be, gyakorlatilag nem fordul, fordult elő. Az,
hogy nemet mondok és mégis megteszem, gyakran.

Bennem a következő kérdések merültek fel:

Felismerem-e, hogy mikor szólít az Atya?

Mernek-e tőlem kérni?

Szabad-e visszautasítani valakit, ha kér tőlem?

Te melyik fiú vagy?

Vágóné Ottilia, Érd

„Harmatozzatok, egek a magasból, hulljon igazság a fellegekből”

A Teremtő itt van közöttünk. Jelenléte felismerhető a természetben, a történelemben és ami a legfontosabb, az emberi lelkiismeretben.

Hatalma és jelenléte állandó és nyilvánvaló.

A teremtés után is, egészen napjainkig munkálkodik közöttünk, hiszen Ő egy gondviselő Isten. Hozzá bármikor fordulhatunk kéréseinkkel, bűneink terhét lerakhatjuk az Ő szent fiának keresztje lábához. Enélkül a bűn végérvényesen lehúzna bennünket.

Az Úr a legfőbb hatalom. Keze munkáját felismerhetjük, bárhol járunk is.

Az ember hajlamos a kétkedésre, bizonyosságra vágyik. Még olyan személyiség is, mint Keresztelő János.

Jézus csak azokkal tesz csodát, akik bizonyítják hitüket. Az Ő csodái mind a hithez kötődnek. „A te hited megtartott téged” – mondja mindannyiszor.

János két tanítványát küldi Jézushoz a kérdéssel: Te vagy az eljövendő vagy mást várunk?

A Messiásról a népek elképzelése más volt, mint Jézus valósága. Pompás, színes, gazdag megváltót képzeltek el, nem egy egyszerű, szerény és szelíd emberszerető Isten- és Emberfiát. „A vakok látnak, sánták járnak, a süketek hallanak, a leprások megtisztulnak, a halottak feltámadnak.”

Íme, a bizonyosság! Tehát Ő a csodatevő, aki gyógyított rendületlenül.

„Fájdalmak férfია” maradj velünk! Amen.

Vasné Pálfia Judit (Nőtincs BK)

„Nem távozott el Júdából a jogar”

Máté zsidó-keresztényeknek szánta evangéliumát, akiknek igen fontos és meggyőző volt a hivatkozás az ószövetségi jövendölések beteljesedésére. A 3 x 14-es tagolás, amire külön rámutat a 17. vers. Ennyi állomása volt a választott népnek, mire eljutott az ígélet földjéig. Előtérbe állítja az ősök kiemelkedő tagjait: Ábrahámot és Dávidot. Jézus Ábrahám fia, tehát a választott nép tagja, ő az, aki népe körében Isten ígéreteinek megfelelően Messiásként megvalósítja Isten terveit. Az ősatyák mellett említ négy ősanyát is, akik mint tudjuk problémás személyei a történetnek. Talán szándékosan jelezve, a Messiáshoz vezető útnak a viszontagságos voltát. Ez az ószövetség adventje. Pusztulásról, vereségről, árulásról, fogságról, gyengeségekről és bűnökről tanúskodik. Jézus családfája azt tárja elénk, hogy az Úr nem szégyelli az őseit. Vállalja a gyarló, sőt bűnös embert is. Ez figyelmeztetés, amikor másokat könnyedén meg- és elítélek. Minden családban lehetnek problémák, mindenütt előfordulnak gyarló felmenők, és őket is vállalni kell, meg kell bocsátani nekik. Isten üdvösségtervének része, hogy egyetlen embert sem utasít el.

Advent a szeretet útján való kiemelkedés ideje. Mi, akik hívő emberek igyekszünk lenni, magunk is ki vagyunk téve önmagunkban való csalódásoknak, kisebb nagyobb bukásoknak, bűnöknek. Amikor lankad az éberségem, rögtön megkísérthető vagyok (restség, fukarság, pletyka, mértéktelenség, megfontolatlanság, hiúság).

Tudom, hogy a megpróbáltatás mélyén születik a minőség, amely túlél mindent. Erre az időn és téren túlmutató minőségre kell törekednem.

„A szeretet misztériuma sem egyéb, mint vágyakozás az után, aki van, aki a miénk” (Pilinszky)

Pappné G. Hajni (Sziget közösség)

„Igaz sarjat támasztok Dávidnak”

Kedves elmélkedést olvasó testvérem! Fülcsiklandozó elmélkedést lehetne írni ebből a szentírási részből, fölhasználva ezeket a fogalmakat: „még mielőtt egybe keltek volna...” (mármint József és Mária); „...úgy határozott, hogy titokban bocsátja el.” (József Máriát); „...a szűz fogan és fiat szül...); „...Magához vette feleségét, *de nem ismerte meg, míg világra nem hozta fiát.*” /a dőlt betűs mondatrész már nincs is benne a mai szentírási részben.../

A fentiekkel kapcsolatban mindössze egy megállapítást kockáztatok meg: a szerelembe ágyazott testiség öröme Isten ajándéka és mindent felülír (még az életösztön hasonló hozzá). Kivétel lenne e tekintetben Mária és József?

Mivel egy patriarchális társadalom eseményeire tekintünk, Józsefről olvashatunk dicséretes megállapítást: „igaz ember volt.” Ez olyan dicséret Máté részéről, hogy érdemes elidőznünk ennél a fogalomnál (amire mi magunk is pályázunk ... valljuk csak be).

Szóval „igaz(ságos)” volt József testvérünk és helyesen döntött Máriával kapcsolatban. Vívódott magában nappal és éjszaka is, álmában. Az evangalista a dikaiosz fogalmat használja, ami szerint elsősorban Isten az „igaz” és az Ő igaz volta, igaz-ságossága mint a ember számára. Ez az erkölcsi fogalom magába foglalja a felebarátaink iránti „kötelességeinket” és főleg az irgalmasságot és szívből megbocsátást. Ez utóbbi nélkül nem bontakozhat ki az immanens Isten országa. (Remélem, nincs az életedben olyan felebarátod, akinek megbocsátottál ugyan, de nem felejtetted el, amit tett... ugye, el is felejtetted!)

Amikor adventi elmélkedést olvasunk, jobbá akarunk válni, igazabbak akarunk lenni a tegnapi valónknál. Igazodási pontunk maga a szeretet Istene. Őt kell egyre jobban megismernünk Jézusunk mondatai alapján, a „kamra” csendjében, a testvéreink mondataira is nyitott elmével figyelve. Így leszünk leányai és fiai Neki, aki fölkelte napját valamennyiünkre (szerencsénk).

„Szám hirdeti igazságosságodat, naphosszat segítségedet.” (Zsolt.71,15.)

Miklovicz Laci, Nőtincs

A Keresztelő születésének hírüladása

A józan és éltés Zakariás lehetetlennek tartotta a gyermek születésére vonatkozó isteni ígéretet. Ilyen csoda hallatán méltán elakadt a szava. Ha nem némul meg, akkor se tudta volna magába tartani a kettős csoda hírét: hogy idősen mégis gyermekáldásban részesülnek, s a gyermek ráadásul prófétai küldetéssel jön a világba. Így az Úr némaságot mért rá. Vajon csapásként érte ez Zakariást? Egyrészt azonnali bizonyosság volt számára, de a környezetének is – ez megnyugvást jelentett neki. Másrészt kapott időt, teret arra, hogy ráhangolódjon az isteni működésre, fölkészüljön a föladatra. Nem tudott kitárulkozni örömében, hanem befelé kellett figyelnie. Pedig kivételesen „igaz ember volt és feddhetetlenül élt”, hisz ezzel érdemelte ki a kiválasztást.

Én fölismerem-e az isteni hívást? Elég csendes a lelkem ahhoz, hogy meghalljam? Kisebb dolgokban, mindennapi helyzetekben is...

Én is saját szemszögemből ítélem meg a meghívást? Kishitúságom miatt nem tudok hinni? – nem a szerető Atyának, hanem magamban. Mert ha az Ő szemével nézem magamat, ő mindenre képesíthet engem is. Ha igaz ember vagyok, ha fedik tetteim a szándékomat és szavaimat!

Ehhez is el kell csendesednem, csak a belső hangokra figyelni és kiszakadni a mindennapokból. Elfogadni magamat, lehetőségeimmel és korlátaimmal együtt. Csak ha tisztában vagyok magammal, akkor tudok tovább lépni és megfelelni a hívásnak.

Mennyei Atyám, Te nem mérsz rám némaságot, de kicsit beszorított ez a vírushelyzet. Kérlek, adj erőt a termékeny elcsendesedéshez. Most nagyon hiányoznak találkozások, rokonok, testvérek, barátok. Erősítsd bennünk az egymásra utaltság és együvé tartozás érzését. Legyünk egyek lélekben, imádságban és egy akaratban: Hadd legyen meghitt ez a furcsa adventünk, tudjunk a lényegre figyelni, lássuk meg az új helyzet kínálta lehetőségeket. Így érdemeljük ki az igazi karácsonyi békét és közvetítjük a Mennyei Atya szeretetét...

Benyhéné Zsuzsa, Budapest

Küldetésünk van!

Mária nem egy hétköznapi feladatot kapott, amelyet rövid csodálkozást követően, de elfogadott. Felajánlotta magát, egész életét Istennek, aki kiválasztotta őt egy nagyon komoly küldetésre.

Mi is kiválasztottak vagyunk, nekünk is küldetésünk van, még ha nem is ilyen látványosan adják tudtunkra, és ha az nem is oly magasztos. Azonban Isten minket is kiválaszt valamilyen kisebb-nagyobb feladatra, nekünk is küldetést ad, és alkalmassá is tesz arra. Ha felismerjük a szándékát, akkor fogadjuk azt örömmel, engedjük, hogy átformáljon minket az ehhez szükséges alázattal! Ennek segítségével lehet a mi életünk is Istennek tetsző szolgálat.

Balczó óta tudjuk, hogy a küldetés abszolút meghatároz és vizionál egy jövőképet, amely sokszor teljesen természetesen bontakozik ki előttünk. Nem biztos, hogy az egész világot vagy közvetlen embertársainkat kell megmentenünk. Egyszerűen csak találjuk meg az utat önmagunkhoz, éljük azt, akik vagyunk, és ezzel egyidejűleg pontosan azt a küldetést is véghez visszük, amiért születünk. Közben megtalálod azt a hivatást, amit teljes szívből szeretsz csinálni, és a tevékenységed, a lényed sok embernek segít majd. A dolgokat nem kell keresni, nem kell aggódni, hogy tesszük, jól tesszük-e vagy sem; ha magaddal békében élsz, ha a személyes fejlődésed útját járod, akkor minden magától végbemegy. Mindenki megtalálja azokat a helyzeteket vagy azokat az embereket, akiknek órá van szüksége pontosan akkor, amikor az időszerű.

Az egyedüli, fő küldetésünk valójában arról szól, hogy önmagunkra leljünk a szeretet útján, miközben ki-ki a maga képességei és tudatszintje szerint szabadítsa fel a szellemi lényét a korlátoltság illúziója alól.

Két kérdés a végére:

- Mi az a tevékenység vagy állapot, ami igazán boldogsággal tölt el?
- Mi az a képesség, helyzet, ami gyakran visszatér az életedben, amivel gyakran hozzád fordulnak az emberek, mert hiteles és jó vagy benne?

Németh László, Sopron

„A küldött pedig így szólt hozzá: Ne félj, Mária, tetszésre találtál ugyanis az Istennél.” (Lk 1,30)

- Kinek akarok tetszeni? Mivel?
- Mennyire tetszem vajon az Istennek?
- Mikor éreztem azt, hogy illenék zavarba jönnöm?

[Angel]

Mária és Erzsébet örömteli találkozósa

Mária és Erzsébet is gyermeket várnak. Csoda mindkettejük teherbeesése, tudják, érzik, hogy semmi sem lesz mostantól szokványos, rengeteg öröm és váratlan fordulat következik ezután az életükben. Valóban, nagyszerű fiaik lesznek, óriási próféta az egyik, a másik maga a Messiás...! De jó, hogy anyai szívük nem is sejti még, hogy fiaikra milyen szenvedések várnak. Most még a tiszta öröm, boldogság, ünneplés pillanata jött csak el, hol van még az aggodás, kétségek, fájdalom ...

Amikor utoljára erről a szentírási részről írtam adventi elmélkedést, én is babát vártam, a másodikat, a most majdnem 2 méteres, erős, dörgően mély hangú Kristófot.

Milyen jó volt az az időszak! Akartam volna tudni akkor, 2001 végén, hogy milyen lesz majd az életem ezzel a gyermekemmel? Nem, és milyen jó, hogy nem tudtam. Örömteli, izgalmas volt gyermeket várni – nemcsak akkor, mindegyik várandósságomban. Jó és izgalmas fontos dolgok ELŐTT állni...!

De mégis! Kell, hogy legyen szépsége annak is, hogy már lezajlottak, véget értek a legizgalmasabb, legfontosabb események az életemben!

Rettenetesen forró téma most az abortusz kérdése. Hálát adok Neked, Istenem, hogy a „produktív” életszakaszomban én mindig csak azért izgultam, hogy két csík legyen...

Bárcsak átadhatnék a gyermekesség örömeiből, sajátos élethelyzeteinkből legalább pár nőnek, olyanoknak, akik negatívan vagy elkeseredve, kiutat nem látva gyötrődnek ebben a témában.

Óriási lehetőség lett az én karakteremnek az, hogy meglassultam kissé. Mennyi buta izgágaság, büszkeség, közléskényszer volt bennem huszonévesen ... Olyan jó csak akkor beszélni, ha a mondanivaló előremutató, valóban segítő. Nagyon megtisztelő, hogy új kolléganőm szerint olyan vagyok, mint egy mentor. Hát csak eltanultam valamennyire szegény nagymamától, milyen elhallgatni, meghallgatni....

Forrongó a világ, mindenki feszültségekkel, dühökkel telített, és minden átpolitizált. De jó lenne, ha a beszélgetések nem jólértesültségi mérközések, infópuffogatások lennének!

Bárcsak ne váltanék ki indulatokat a fiatalabbakból, ne ugranának nekem verbálisan, ne boomereznének le! Talán többet tudnék tenni ezért... Lennének értékek, amiket szeretnék átadni. Lehet, hogy nem jó oldalról nyitok?

Az életet szolgálni ezerféleképpen lehet. Vágyom rá, hogy új utakat találjak erre magamnak.

Magyar Ági, Székesfehérvár

Teremtő Istenem!

A Magnificat mindannyiunk számára nagyon kedves hálaadás Máriától. Miután Ő is megtudta, hogy áldott állapotba került, természetes volt számára, hogy rokonának, Erzsébetnek – akit nagyon szeretett – elmondja az örömhírt. Mindketten boldogok voltak, hisz a Szentlélek által tudták, hogy mindketten olyan történelmi személyt fognak megszülni, akik világ számára meghatározó személyek lesznek. Mária és Erzsébet számára ez egy hatalmas, boldogító jutalom volt, amit csak egy ilyen hálaadással lehetett megköszönni.

Vajon számunkra, amikor találkozunk Jézus és János életével, így fakad fel a boldogság érzése?

Bizony, hányszor vagyok és is úgy, hogy evilági teendők közepette elfelejtem, hogy honnan kaptam az örömhírt. Pedig az elkallódás veszélye mindenkinél fennáll.

Hiszem azt, hogy a Teremtő Isten mindenkit megszólít egyszer vagy többször. A kérdés csak az, hogy meghalljuk-e, vagy elmegyünk mellette.

Hálát adok Uram, hogy meghallhattam évtizedekkel ezelőtt ezt a hangot testvéreim által is, és így járhatom ezt a rögs utat Veled. Amen.

Aczél Géza, Halásztelek

„Elküldöm követemet, aki egyengeti (előkészíti) előttem az utat.”

Ami fontos, arra fel kell készülnünk! Jézust (a Messiást) évezredek óta várta a zsidó nép. Keresztelő János Jézus útelőkészítője volt, ő is mondta ezt magáról. Úgy is élt, hogy magára vonta az emberek figyelmét, és mindig Jézusra mutatott előre.

Megállapíthatjuk, hogy aki fontos, annak elő kell készíteni az útját! Miért kell előkészíteni, egyengetni?

Mert az ember hajlamos belefeledkezni a hétköznapi teendőibe, és a figyelmeztetés segít a várakozásban. Jézus útját azért készítette elő számos próféta, hogy jobban, könnyebben felismerjék az emberek és befogadják a tanítását. Ezt halljuk a gonosz szőlőmunkások példabeszédben is, hogy Isten egyre-másra prófétákat küldött a munkásokhoz, hogy tudják, mit kell tenniük.

Az ember ilyen, folytonosan figyelmeztetni kell a dolgára. (Ha másnak nem, hát önmagának!)

- Úgy kell élnem, hogy rám kérdezzenek: Te, mitől vagy ilyen?
- Megvizsgálva életemet, nézzek szembe azzal, hogy mi a küldetésem (=utat készíteni Jézus számára az emberekhez), és ezt mennyire, mivel teljesítem?
- Mit kell megváltoztatnom a gyakorlatomban?

Gyerekkoromban a hittantanár azzal buzdított az adventben, hogy minden jócselekedetért egy-egy szalmaszálat tehettünk a kis Jézus jászlába, azért, hogy jobban melegedjen.

Ma mivel, hogyan teszem melegebbé szívemet az érkező Jézusnak?

Aczél Márta, Halásztelek

„...meglátogatta és megváltotta népét...”

A mai evangélium Zakariás hálaéneke, a Benediktusz, ami az Egyház reggeli imája évszázadok óta (Laudes). Nem véletlen, hogy szenteste napján olvassuk. Zakariást mélyen megérintette, hogy látja Isten múltbéli tetteit, hogy miként vezette népét. „Látogatásai” (a történelemben beavatkozások) azért történtek, hogy segítsen az embereken. A Lélek ihlette imán átsül a bizalom, hogy Isten sosem feledkezik meg népéről. Elérkezik a szabadítás és megmenekülhet a félelemtől, fenyegetettségtől. Majd születendő gyermekének feladatáról szól, akinek a dolga lesz felkészíteni az embereket a nagy találkozásra.

Érezhetjük, hogy ihletett imáról van szó! Mi miképpen is imádkoztunk volna? Leragadnánk a gyermek születése feletti örömnél (idősek is voltak!). Azután a némaság megszűnésére összpontosítanánk (Zakariás meg sem említi). Az átfogó távlat ragadja meg: hála a múltért és bizalom a jövő iránt... – Nem kora zűrös viszonyain lamentál! Mi hajlamosak vagyunk a világ zavaros ügyeibe beleveszni. Eltereli figyelmünket a globalizáció problémája, a hazai megosztottság, nyugtalanság. Zavar bennünket az egyház „térvesztése”, – a Bokor...

Istennek van hatalma minden körülmény között a Maga szolgálatára felkészíteni, prófétává formálni. Tudjuk, hogy próféta feladata nem annyira az, hogy előre lássa jövőt, hanem, hogy megértse a jelent, megragadja a mindennapi eseményeket és felfedezze Isten rejtett tevékenységét és találkozásra készítsen fel.

Amikor látjuk környezetünk fonákságait, a saját gyarlóságainkat, gyermekeink bizonytalan sorsát – és ezekkel nem bírunk megbirkózni! –, a Lélekhez kell könyörögnünk, hogy végezze el bennünk azt a csodát, amelyet Zakariásban elvégzett.

A mai gyertyagyújtáskor legyen bennünk helyes látás, hogy felfedezzük Istenünk rejtett tevékenységét! Éljen bennünk a remény, mely bizalommal tölt el a jövő iránt. Érezzük át, hogy itt és most nekem kell készítenem az Úr útját, hogy megérkeztét megtapasztalhassa a szűkebb és tágabb környezetünk!

Horváth Józsi, Tata-Táska

